

Vysvetlila jej, na čo tie veci potrebujú, a Tomáš s Jankom pridali dôležité časti príbehu, predovšetkým to, že mláďatá objavili oni.

„Teda, chlapci, klobúk dole, že ste si ich všimli,“ pochválila ich Lucy. „Hneď nejakú škatuľu pohľadám.“

O chvíľku sa vrátila s veľkou škatuľou od topánok a so záhradníckymi rukavicami. „Bude to stačiť?“ spýtala sa.

„Veľmi pekne ti ďakujem,“ povedala mamička. „Z celého srdca. A nemáš ešte zopár papierových servítok alebo rolku kuchynských utierok, aby im bolo cestou domov teplo? Ešte raz vďaka, Lucy.“

Potom sa rozlúčili s Tomášom a jeho mamičkou a ponáhľali sa naspäť na farmu. Janko niesol škatuľu a Ema zatiaľ utekala napred. „Už sme tu, Puntó!“ zvolala.

Janko ju dobehol, aby sa uistil, že nepôjde k sovám celkom blízko. Stále hladno pípali,

ale zdalo sa mu, že už oveľa tichšie než predtým. Kúsok od nich si čupol. „Nebojte sa, pomôžeme vám,“ slúbil im. Bolo mu tých maličkých vtáčikov veľmi ľúto.

Mamička si kľakla vedľa neho. „Keby si mi podržal škatuľu, Janko, preložila by som ich do nej,“ povedala. „Ďakujem, zlato. V útulku mi poradili, aby som si na to zobrala rukavice. Len si ich natiahnem.“

